

Бѣлата котка вече не съгласявала и захванала да увѣрява другарката си, че двѣтѣ части сж равни.

Почнали да се каратъ и да посѣгатъ една къмъ друга. Космитѣ имъ настрѣхнали и почнали да съскатъ сърдито: пфѣ! пффѣ!

— Защо да се караме? казала въ това врѣме сивата котка. Нека отидемъ при маймуната, която живѣе при нашитѣ съсѣди. Тя е умна и ще ни каже, коя часть е по-голѣма или по малка. Тя ще ни раздѣли симидя по равно.

Двѣтѣ котки отишли при маймуната. Разказали ѝ, защо се каратъ и маймуната донесла вѣзнитѣ да прѣтегли двѣтѣ части симидѣ.

— Едната часть е по-голѣма, казала маймуната.

И да ги изравни тя отхапала отъ по-голѣмата часть на симидя. Почнала пакъ да ги тегли.

— Сега пѣкъ другата часть стана по-голѣма. Да ги изравни маймуната отхапала и отъ нея. Така продължавала, до като двѣтѣ части станали много малки и се изравнили. Обърнала се тогава маймуната къмъ двѣтѣ котки и казала:

— Никоя вече не бива да се сърди, защото и двѣтѣ части сж равни. А за награда, дѣто азъ ви раздѣлихъ симидя, ще изямъ тѣзи части.

Още не издумала това, отворила си устата и лапнала двѣтѣ части изведнажъ. Двѣтѣ котки чакали съ нетърпение да имъ раздѣлятъ по равно симидя, но като видѣли, че нищо не останало отъ него, тѣ навели глави и си тръгнали за въ кѣщи безъ симидѣ.

